

RÓSIN

Lag og texti:
Margrét Ólafsdóttir

í vetrar--ins frosti og fönnum, fölnuð---u jurtir í
 reit----. Til foldar nú laufblöð--in féll--u er
 fjarlægðist árstíð--in heit.- Og ilmrós--in höfuð sitt hneigði, það
 hrímkald-ri jörðinn--i fól,--- því un--að að vor--i hún
 eigð--i, ef ör---lít---ið feng-i hún skjól.

En mennirnir áttu í önnum
 og enginn því rósinu sá.
 Þeir hættu að ganga um garðinn
 er gróðurinn lagðist í dá.
 Og svo komu vetrarins vindar
 og veittust að rósinni hart,
 sem langaði svo til að lifa
 og líta aftur vorið sitt bjart.

Já, vindarnir kveinuðu og hvæstu
 og kuldanum læddu að rót,
 þeir máttvæna limarnar lömdu
 svo lögðust þær jörðinni mót.
 Nú dáin er ilmrósin unga,
 því umhyggju mannanna ei naut.
 En blómsálin hóf sig til hæða
 á himinsins eilífðarbraut.